

Eger, 1896. augusztus 27. – Eger, 1981. augusztus 26.

Édesapja napszámos, szegényparaszt volt. Az elemi iskola befejezése után kőműves tanonc lett szülővárosában, 1923-ban Budapesten tett mestervizsgát. Később magánúton leérettségizett a Werbőczy Reálgimnáziumban. Elvégezte az Egri Érseki Jogakadémiát is, de a doktori szigorlatot nem tette le. Az I. világháborúban az orosz, a román és az olasz fronton teljesített szolgálatot, négyszer megsebesült. Leszerelése után kezdett el dolgozni; hamarosan népszerű tervező és építési vállalkozó lett Egerben. 1930-ban a Független Kisgazdapárt egri szervezetének az egyik megalakítója, majd több mint másfél évtizedig vezetője. 1939-ben, az egri választókerületben a 3. helyen végzett; a hevesi területi listán sem jutott mandátumhoz. A II. világháború alatt ismét katona, az ukrajnai Osztrogorozsokban szolgált élelem-felvételező állomás-parancsnokként; a helyi lakosságot és a munkaszolgálatosokat is ellátta élelemmel. 1945. áprilisában tért vissza Egerbe, 1945 április 28-tól az Egri Nemzeti Bizottság tagja. Milassin Kornéllal együtt irányították a kisgazdapárt újjászervezését, a párt városi elnöki posztja – amit Milassintól vett át – mellett a Heves vármegyei pártszervezet ügyvezető alelnöki tisztét is betöltötte. 1946 decemberétől a megyei szervezet díszelnöke. 1945. november 4-én a Heves és Nógrád-Hont vármegyei választókerületben nemzetgyűlési képviselővé választották. Az Egri Barázdában, amelynek 1946-1947-ben a szerkesztője, egyben kiadója volt, maga is több cikkben bírálta az MKP politikáját, a rendőrség túlkapásait, s kiállt az emberi jogok biztosítása mellett. Az FKGP Politikai Bizottság 1947. február 4-én az ellene indított fegyelmi vizsgálat befejezéséig felfüggesztette a párttagságát, de végül nem zárták ki. Az 1947. augusztus 31-i országgyűlési választásokon pótképviselő lett. 1948 márciusában a Budapesti Államügyészség egy, a Belügyminisztériumot bíráló cikke miatt eljárást indított ellene, de a vádat később elejtették. 1950-ben feladta önálló iparát, és az állami segítséggel, jórészt saját munkaeszközeivel létrehozta a Heves Megyei Tatarozó és Építőipari Vállalatot, ahol előbb a főmérnök helyettese lett, később fő-építésvezetőként, majd építésvezetőként dolgozott. 1956. októberében, bár a felkelők kérték, nem vállalt politikai szerepet; ennek ellenére 1956. november 4-e után zaklatások érték, fizikailag is bántalmazták. Egy üzemi baleset kapcsán, mint felelőst másfél évre ítélték, de a fellebbviteli tárgyaláson felmentették, és a letöltött három hónap börtön után szabadlábra helyezték. 1963-ban ment nyugdíjba, de még hosszú ideig visszajárt dolgozni a vállalatához.